

**Εμπρός για το Κρυφό Σχολειό.
Θεατρική παράσταση της Σάσας Καραγιαννίδου – Πέννα**

Τα παιδιά είναι καθισμένα σε ημικύκλιο και συζητάνε:

- Θέλω να πάω στο σχολειό.
- Και εγώ.
- Και εγώ το θέλω.
- Θέλω να μάθω γράμματα.
- Να ανοίξει το μυαλό μου.
- Μα ποιό σχολειό; Ξεχάσατε;
- Το κάψανε οι Τούρκοι.
- Δεν θέλουν να ξυπνήσουμε, να δούμε το σωστό; Το δίκαιο και το καλό;
- Αλλοίμονο μας θα μας έβρει το κακό.
- Και τι λέτε να κάνουμε; Να μείνουμε σκλάβοι για μια ζωή;
- Σκλάβοι για μια ζωή; Κάτω από των Τούρκων νάμαστε την υποταγή;
- Ποτέ.
- Αυτό εγώ δεν το μπορώ.
- Ούτε και εγώ.
- Αδέρφια ήρθε η ώρα. Πρέπει να πάμε στο σχολειό. Να πάρουμε τα φώτα. Της γνώσης, του πολιτισμού. Ναι. Λέω πως ήρθε η ώρα.
- Μπορεί οι Τούρκοι να κάψαν τα σχολειά, να διώξαν τους δασκάλους, μα άκουσα πως ο παπάς κρυφά στην εκκλησία, τα βράδια μαζεύει τα παιδιά. Και εκεί κάτω από το φως του καντηλιού, μαθαίνουν να μετράνε. Μαθαίνουν να διαβάζουνε, ωραία συζητάνε.
- Εμπρός και εμείς με προσοχή ας πάμε. Ήρθε η ώρα.
- Αδέρφια θέλω προσοχή. Οι Τούρκοι παραφυλάνε.
- Ελάτε μη φοβόσαστε. Και έχουμε στο πλευρό μας βοήθεια απ την Παναγιά.
Για κάντε το σταυρό σας .

Σε αυτό το σημείο τα παιδιά σηκώνονται κάνουν την προσευχή τους και ξεκινάνε. Παναγιά μας, βοήθησέ μας. Δώσε μας δύναμη, κουράγιο, υπομονή και γρήγορα στον τόπο μας, χαρά και προκοπή.

Καθώς προχωράνε, λένε και το φεγγαράκι μου λαμπρό. Ανά δύο τα παιδιά προχωράνε και αφού κάνουν ένα γύρω στην τάξη, ξαναεπιστρέφουν στην σκηνή, όπου στο μεταξύ έχει έρθει ένα παιδί ντυμένο παπάς. Γονατισμένο προσεύχεται. Μπαίνουν τα παιδιά και κάθονται γύρω τριγύρω του.

- Παππούλη καλησπέρα.
- Καλώς τα παιδιά.
- Ήρθαμε όλο προσοχή να ακούσουμε από σένα, λόγια που δίνουν στην ψυχή φτερά και άλλον αέρα. Έναν αέρα λευτεριάς που θέλουμε να πνεύσει και της σκλαβιάς τα σύννεφα να διώξει και να φέξει. Ο ήλιος, ο ήλιος που ζωή σκορπά, που όλα τα ξανανιώνει, άντε να φέξει και για μας την παγωνιά να διώξει.
- Παιδιά μου θέλω προσοχή. Ανοίξτε τα αφτιά σας και αυτά που τώρα θα σας πω, βάλτε τα στην καρδιά σας. Η Ελλάδα πάντα ήτανε χώρα πολιτισμένη. Μια χώρα ένδοξη πολύ, σε όλους ξακουσμένη. Εχθροί πολλοί τη θέλανε, να την κρατάνε σκλάβα, μα τώρα ήρθε ο καιρός να ξεχυθεί η λάβα. Η λάβα που όλοι κρύβουμε βαθιά μες την καρδιά μας, να ξεχυθεί και να απλωθεί, να κάψει την σκλαβιά μας. Για αυτό όρκο ας δώσουμε με υψωμένο χέρι, πως πάντα για την Ελλάδα μας θα είμαστε ενωμένοι. Εμπρός παιδιά.

Και όλοι μαζί σηκώνονται όρθιοι, υψώνουν το δεξί τους χέρι και επαναλαμβάνουν αυτά που λέει ο παπάς:

- Ορκιζόμαστε, να αγωνιστούμε, για του Χριστού την πίστη την Αγία και της πατρίδας την Ελευθερία.

Τα παιδιά αποχωρούν, ενώ εμφανίζονται δύο Τούρκοι στρατιώτες.

- Επ, παπά σε πιάσαμε. Τι κάνεις εδώ πέρα;
- Εγώ, εγώ τίποτα. Προσεύχομαι σιγά – σιγά.
- Τίποτα ε; Και τι θέλαν τα παιδάκια. Τα είδαμε που φεύγανε.
- Μα προσευχόμασταν όλοι μαζί.
- Προσευχόσασταν έ; Που τα πουλάς αυτά; Μήπως τα ξεσήκωνες παπά να πάρουνε τα όπλα ; Τα έλεγες πως φτάνει πια η σκλαβιά πως τώρα ήρθε η ώρα;
- Μα ήρθε η ώρα σου παπά. Ήρθε η δικιά σου ή ώρα . Εμπρός για το μπουντρούμι.

Σε αυτό το σημείο ξεσπάει ο παπάς και λέει:

- Ε, ναι λοιπόν μάθαινα στα παιδιά γράμματα και ιστορία. Γενναία νάνε πάντοτε και στην καρδιά θηρία. Μη σκύβουν το κεφάλι τους στο άδικο στην μιζέρια. Να ορθώνουνε το ανάστημα, μην δέχονται φοβέρα.
- Ωστε έτσι έ;
- Ναι έτσι.
- Εμπρός για το μπουντρούμι.

Οδηγούν τον παπά στη φυλακή και τον φοβερίζουν πως θα τον σκοτώσουν. Ο παπάς λέει:

- Δεν φοβάμαι. Όμως να ξέρετε πως θάρθει η ώρα που η λευτεριά θα εξαπλωθεί σε ολόκληρη τη χώρα. Και σεις θα τρέχετε για να κρυφτείτε. Να ανοίξει θα παρακαλάτε η γη, ναι για να κρυφτείτε. Γιατί οι σκλάβοι θα ξυπνήσουνε. Επιτέλους ήρθε η ώρα. Το δίκαιο και το σωστό να βασιλεύσει ναι, ήρθε η ώρα.
- Σταμάτα και είπες πολλά. Ετοιμάσου να πεθάνεις.
- Μάθετε πως χαρούμενος πεθαίνω. Για του Χριστού την πίστη την Αγία και της πατρίδας την ελευθερία.

ΤΕΛΟΣ